

ISZLAI ZOLTÁN:

Röpballadánk nyolcvanhatról

Sörözgetve tervezgettünk
múlt nyáron, hogy mivé legyünk.

Sorbaálltunk. Fagylaltokra.
Vágyunk támadt; kézenfogva.

Szerelmeztünk. Veszekedtünk.
Spéci életünket ettük.

Gyereinkért sem aggódtunk.
Jövőjében? Biztos voltunk.

Tavaly nyáron.
Elhullt nyáron
harminc év várt, láthatáru.

El is szöktünk, déltengerre.
Holtbetegen jöttél vissza.

De nem tudtam! Te se hitted.
Végére jársz — határoztad.

Bizakodtam. Tusakodtál.
Erzsébetnap jobban lettél.

Becsaptál? Hogy meggyógyulhatsz?
Születésnapomig bírtad.

Azután is csak Te tudtad,
elvégezni hogyan fogod.

Milyen lesz nem-karácsonyon,
s ötvenharmadik szülnapod.

Másnapján még itattalak
s értekezletre rohantam.

Délután, ki ajtót nyitott,
kislányunk már félárva volt.

1986. szeptember 10.—

1987. július 13.